ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **D. B.,** zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2017, č. j. OAM-57/LE-LE05-LE05-PS-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 6. 2017, č. j. 17 A 52/2017 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl dne 25. 3. 2017 kontrolován hlídkou Policie České republiky, při které nepředložil žádný doklad totožnosti ani žádný doklad opravňující jej k pobytu na území České republiky. Dne 26. 3. 2017 byl rozhodnutím Policie České republiky zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Po podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 29. 3. 2017 byl v záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a to do 17. 7. 2017.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Plzni v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Krajský soud ve svém posouzení konstatoval, že novelizace zákona o azylu, jíž byl do zákona vtělen § 47 zákona o azylu, vychází ze směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (přepracované znění) (dále jen „přijímací směrnice“), konkrétně z bodů 15 a 20 odůvodnění a čl. 8 odst. 2 a 3 směrnice. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť žalobce neoprávněně pobýval na území České republiky bez platného pobytového oprávnění, nerespektoval povinnost vycestovat z území členských států Evropské unie, obavy z návratu do země původu uvedl teprve v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ačkoli mu dané skutečnosti musely být známy již dříve, snažil se vyhnout vyhoštění za použití veškerých dostupných možností, nevyřídil si vízum za účelem strpění pobytu v době, kdy rozhodnutí o vyhoštění nebylo vykonatelné, a přechovával u sebe malé množství psychotropních látek. Žalovaný dle krajského soudu napadené rozhodnutí řádně odůvodnil, přičemž mu nelze klást k tíži, že použil obdobnou argumentaci ohledně zajištění, jakož i ohledně neuplatnění zvláštních opatření, neboť na rozhodnutí o zajištění je třeba hledět jako na jeden celek. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění žalovaného vedly všechny uvedené skutečnosti v jejich souhrnu. Žalovaný se rovněž řádně zabýval tím, zda je pravděpodobné, že žalobce bude mařit řízení o neudělení mezinárodní ochrany. Krajský soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že nevěděl o svém vyhoštění, resp. o neexistenci překážek jeho vycestování, neboť toto své tvrzení ničím nepodložil. Případný liknavý přístup opatrovníka, a z širšího pohledu i liknavost žalobce samotného, který se zřejmě o svůj status z hlediska oprávněnosti pobytu příliš nezajímal, nemůže dle krajského soud vést k opačnému závěru ohledně možnosti uložení zvláštních opatření.

[3] Argumentace směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) není dle krajského soudu relevantní, neboť v posuzovaném případě aplikované ustanovení je implementací přijímací směrnice, nikoli návratové směrnice. Správní řízení o správním vyhoštění a o udělení mezinárodní ochrany jsou dvěma oddělenými správními řízeními, která nelze směšovat. Z obdobného důvodu nelze argumentovat ani rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 132/2011 a 3 As 30/2011, ani usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 20/2016. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 192/2014 v napadeném rozhodnutí nebyl dle krajského soudu zásadním argumentem pro závěry žalovaného, argumentů pro nemožnost uložení zvláštních opatření bylo několik.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní

řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný a krajský soud dle stěžovatele nesprávně posoudili využitelnost zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, neboť nemožnost využití zvláštních opatření primárně odůvodnili odkazem na účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu. Takovéto ztotožnění důvodu zajištění a důvodu nemožnosti využití zvláštních opatření je podle stěžovatele nesmyslné a nepřijatelné. Podle čl. 15 odůvodnění přijímací směrnice je zajištění možné pouze ve vymezených výjimečných případech, je proto nutné přednostně zvážit možnost použití zvláštních opatření. Důvody zajištění a nemožnosti použití zvláštních opatření tedy z logiky věci nemohou být totožné. Ustanovení § 47 zákona o azylu je třeba vykládat v souladu se smyslem a účelem návratové směrnice, která zakotvením zvláštních opatření za účelem vycestování usiluje o omezení používání předběžné vazby a o provádění vyhoštění prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření.

[5] Žalovaný je dle stěžovatele povinen se při odůvodnění nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky stěžovatelovy pobytové historie, a to zcela individuálně. Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 5 Azs 20/2016 pro rozpor s návratovou směrnicí výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž nebylo možné uložit cizinci zvláštní opatření, pokud již v minulosti po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění jednou nevycestoval. Tímto rozhodnutím byl překonán rozsudek sp. zn. 9 Azs 192/2014, na který žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval, a zároveň zpochybněn zásadní argument pro zajištění stěžovatele, tj. předchozí nevycestování z území České republiky. Bez bližšího posouzení míry pravděpodobnosti, že stěžovatel bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany, je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné. Žalovaný se nijak nezabýval specifickými okolnostmi stěžovatelova případu, pouze vycházel z jakési fikce stěžovatelovy nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že stěžovatel nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Nevzal však v úvahu, že stěžovatel nevycestoval pouze z důvodu, že se domníval, že na území České republiky pobývá oprávněně, neboť v rozhodnutí o vyhoštění bylo rozhodnuto, že jsou dány překážky vycestování. O vykonatelnosti daného rozhodnutí nebyl informován. Rozhodnutí, v němž bylo stanoveno, že již nejsou dány překážky vycestování, bylo doručeno pouze opatrovníkovi, který se nijak nepokusil o dohledání stěžovatele. Nelze tedy konstatovat, že by stěžovatel vědomě porušoval právní řád České republiky. Rovněž je třeba vzít v úvahu, že stěžovatel dlouhodobě spolupracoval s příslušnými orgány cizinecké policie, nehodlal se skrývat ani mařit jakékoli správní rozhodnutí (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 269/2016). Žalovaný posoudil situaci stěžovatele příliš paušálně, bez potřebné individualizace případu, s odkazem na nepřiléhavý a překonaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, aniž by se vypořádal s klíčovou skutečností, že stěžovatel se dobrovolně dostavil na orgán cizinecké policie, v dobré víře o legalitě svého pobytu. Z výše uvedených důvodů je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, krajský soud jej však aproboval, čímž zatížil vadou nezákonnosti i napadený rozsudek.

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem a odkazuje na správní spis a napadené rozhodnutí. Žalovaný při rozhodování o zajištění postupoval v souladu se zákonem, zjistil skutečný stav věci a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Stěžovatel opakovaně pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území členských států Evropské

unie, a to ani poté, co bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění. Dokonce ani v době, kdy nebylo rozhodnutí o vyhoštění vykonatelné a jmenovaný mohl pobývat na území České republiky na základě víza za účelem strpění pobytu, nevyvinul žádnou aktivitu k legalizaci svého pobytu na území. Svou žádost o mezinárodní ochranu podal až po dvou letech nelegálního pobytu na území České republiky, v době reálně hrozícího správního vyhoštění. Stěžovatel nadto neporušoval právní řád České republiky pouze v oblasti pobytu cizinců, neboť v rozporu se zákonem přechovával malé množství psychotropní látky. Z jednání stěžovatele v minulosti podle žalovaného jasně vyplývá jeho neúcta k právnímu řádu České republiky a nedává dostatečnou záruku, že by stěžovatel v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany se správními orgány spolupracoval a případně se následně podrobil i zamítavému rozhodnutí o své žádosti. K námitce nedostatečného odůvodnění zajištění odkazuje žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 105/2017. Závěrem žalovaný shrnuje, že v posuzovaném případě došlo ke kumulativnímu naplnění všech tří podmínek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[8] Předmětem řízení v nyní projednávané věci není otázka důvodnosti stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu, ale otázka zákonnosti jeho zajištění, a proto nebylo potřebné zabývat se přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Azs 19/2013 - 38, publ. pod č. 2971/2014 Sb. NSS, ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 - 62, ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 Azs 314/2016 – 44, či ze dne 1. 6. 2017, č. j. 1 Azs 110/2017 – 42, dostupné tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz).

[9] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda se v tomto řízení projeví změna, kterou přinesla novelizace zákona o azylu provedená s účinností od 15. 8. 2017 zákonem č. 222/2017 Sb. Podle nového (nyní účinného) znění § 46a odst. 9 zákona o azylu by fakt, že stěžovatel již není v průběhu řízení o kasační stížnosti nadále zajištěn, vedl k zastavení řízení.

[10] V procesním právu se uplatňuje obecné pravidlo, podle něhož soud postupuje podle procesního předpisu ve znění účinném v době rozhodování. V tomto případě ovšem Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že existují důvody pro odklon od tohoto obecného pravidla.

[11] Těmito důvody jsou samotné principy právního státu, konkrétně princip dělby moci, a dále právo na spravedlivý proces zahrnující předvídatelnost soudního rozhodování ve spojení s očekáváním jistého postupu soudu vzniklým účastníku v okamžiku, kdy řízení svým úkonem zahájil. Tyto principy vylučují jakýkoli zásah zákonodárce do výkonu spravedlnosti mající za cíl ovlivnit soudní rozhodnutí v určitém (zahájeném) sporu, pokud

k takovému zásahu neexistují závažné důvody v obecném zájmu (srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 28. 10. 1999, stížnosti č. 24846/94, 34165/96 a 34173/96, ve věci *Zielinski, Pradal a Gonzalez a ostatní proti Francii*, nebo ze dne 9. 12. 1994, stížnost č. 13427/87, ve věci *Stran Greek Rafineries a Stratis Andreadis proti Řecku*, dostupné z http://hudoc.echr.coe.int/).

[12] Stěžovatel podal žalobu, jakož i kasační stížnost, v době, kdy zákon o azylu nevylučoval jeho věc z meritorního přezkumu správními soudy z důvodu ukončení zajištění, a tak mohl legitimně očekávat, že jeho žaloba i kasační stížnost bude řádně projednána. Nejvyšší správní soud neshledal existenci žádných závažných důvodů, proč by měl v obecném zájmu rezignovat na přezkum zákonnosti rozsudku krajského soudu ve věci zajištění stěžovatele, proto kasační námitky stěžovatele věcně posoudil s přesvědčením, že jde o postup ústavně konformní.

[13] Nejvyšší správní soud se dále zabýval důvodností kasační stížnosti, kterou vážil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Podstatou kasační stížnosti je přesvědčení stěžovatele, že žalovaný nesprávně vyhodnotil podmínky zajištění a rozhodl o jeho zajištění, aniž by dostatečně, bez potřebné míry individualizace k osobě a pobytové historii stěžovatele, zdůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu.

[15] Úvodem je třeba zdůraznit, že zajištění, ať již podle zákona o pobytu cizinců nebo podle zákona o azylu, představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) zbavení osobní svobody cizince. Jedná se o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu (srov. čl. 7 odst. 1 a čl. 8 Listiny), který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, publ. pod č. 2129/2010 Sb. NSS, či nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, dostupný z http://nalus.usoud.cz/).

[16] Důvody zajištění podle § 46a zákona o azylu a institut zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona transponují do vnitrostátního práva čl. 8 přijímací směrnice.

[17] Podle čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice, přitom žadatel o mezinárodní ochranu může být zajištěn, *„je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle* [návratové směrnice] *za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“.

[18] Tento důvod zajištění byl pak transponován do § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého „[m]*inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o*

udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže ...e) byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve".

[19] Z uvedených ustanovení zákona o azylu a přijímací směrnice je zřejmé, že důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, je v tomto případě obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útěkem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „*zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu*", Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 – 35, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 – 31, nebo ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 Azs 243/2017 - 25.

[20] Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí „*rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*"

[21] Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu platí, že „*ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*"

[22] Podmínkou rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu je nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. Povinnost přednostně zvážit možnost uložení zvláštního opatření je mimo jiné reakcí zákonodárce na požadavky přijímací směrnice; podle čl. 8 odst. 2 přijímací směrnice totiž členské státy mohou zajistit žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a nelze-li na základě individuálního posouzení daného případu účinně uplatnit mírnější donucovací opatření. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu, jichž se ostatně sám stěžovatel dovolává, vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, podle kterého „[m]*ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění*" (odst. 32 a 36). Byť se toto usnesení vztahovalo ke vztahu zvláštních opatření a zajištění podle zákona

o pobytu cizinců, logická vazba mezi oběma instituty je v obou zákonech obdobná (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 Azs 182/2016 – 22, ze dne 1. 6. 2017, č. j. 1 Azs 110/2017 – 42, či ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017 – 37).

[23] Při zvažovaní zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně již zmiňované usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, odst. 36 a 37). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti (bod 15 odůvodnění přijímací směrnice).

[24] Žalovaný odůvodnil neúčinnost zvláštních opatření v případě stěžovatele tím, že mu již v minulosti bylo uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval, a v době, kdy nebylo rozhodnutí o jeho vyhoštění vykonatelné, a mohl tedy pobývat na území České republiky na základě víza za účelem strpění pobytu, si jej nevyřídil, a dále tak ignoroval své povinnosti vyplývající z právního řádu České republiky v oblasti pobytu cizinců. Zákony České republiky nadto porušoval i tím, že přechovával malé množství psychotropní látky. Neúčinnost zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu žalovaný dovodil i ze zjevné účelovosti stěžovatelova jednání.

[25] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel od 28. 6. 2015 pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu, neboť platnost náhradního cestovního dokladu pro vycestování zpět na Ukrajinu nechal propadnout, a v období od 17. 7. 2015 (kdy mu skončila platnost výjezdního příkazu) do 14. 8. 2015 (kdy byl zajištěn Policií České republiky) pobýval na území České republiky neoprávněně. Dne 15. 8. 2015 mu proto bylo rozhodnutím Policie České republiky, č. j. KRPA-333649-22/ČJ-2015-000022, uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Na stěžovatele se nicméně vztahovaly důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, rozhodnutí o vyhoštění bylo proto nevykonatelné, a to do dne 14. 2. 2017, kdy nabylo vykonatelnosti rozhodnutí Policie České republiky, č. j. KRPA-411565-11/ČJ-2016-000022, jímž byl přezkoumán důvod znemožňující stěžovatelovo vycestování a stěžovateli uložena nová lhůta k vycestování, a to do dne 14. 2. 2017. Dne 25. 3. 2017 byl kontrolován při policejní kontrole vozidla, kdy nepředložil žádný doklad totožnosti ani žádný doklad opravňující jej k pobytu na území České republiky. Nadto bylo u stěžovatele nalezeno malé množství psychotropní látky, kterou považoval za pervitin (metamfetamin) a která byla posléze identifikována jako amfetamin. Lustrací bylo zjištěno, že stěžovatel je veden v Evidenci nežádoucích osob, rozhodnutím Policie České republiky ze dne 26. 3. 2017, č. j. KRPA-110539/ČJ-2017-000022, byl proto zajištěn dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a po

podání žádosti o mezinárodní ochranu (dne 29. 3. 2017) napadeným rozhodnutím „přezajištěn“ dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

[26] Nejvyšší správní soud považuje výše popsané skutečnosti za nepochybně relevantní pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření dostatečně účinná. Žalovaný k zajištění přistoupil na základě objektivních okolností spočívajících v předchozím jednání cizince, přičemž tyto individuální okolnosti v případě stěžovatele plně odpovídají judikatorním požadavkům na výjimečnost institutu zajištění, namísto uložení mírnějších opatření. Stěžovatel na území České republiky pobýval opakovaně neoprávněně. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel své tvrzení o tom, že o pominutí důvodu znemožňujícího vycestování nevěděl, nijak nedoložil. I kdyby nicméně byla pravda, že stěžovatel se o výše uvedeném rozhodnutí Policie České republiky č. j. KRPA-411565-11/ČJ-2016-000022 nedozvěděl, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel věděl o výše uvedeném rozhodnutí o vyhoštění č. j. KRPA-333649-22/ČJ-2015-000022, ve kterém je zcela jasně specifikována povinnost opustit území České republiky do 30 dnů po odpadnutí důvodů znemožňujících stěžovatelovo vycestování. Pokud by si stěžovatel v souladu se svými zákonnými povinnostmi řádně vyřídil vízum pro účely strpění pobytu na území České republiky, byla by příslušným správním orgánům známa stěžovatelova aktuální adresa pobytu na území, a nemusely by tak přistoupit k doručování prostřednictvím opatrovníka. Nejvyšší správní soud rovněž nemůže souhlasit s tvrzením stěžovatele, že dlouhodobě spolupracoval s příslušnými správními orgány. Jak vyplývá z výše uvedeného shrnutí správního spisu, stěžovatel naopak od samého počátku svého pobytu na území České republiky nerespektoval zákonné povinnosti spojené s pobytem cizinců na území, pro správní orgány byl nekontaktní a naposledy byl zajištěn při policejní kontrole v centru Prahy, nikoli na pracovišti cizinecké policie. Stěžovatelem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2016, č. j. 7 Azs 269/2016 – 21, proto pro odlišné skutkové okolnosti není relevantní. Stěžovatel nadto porušoval právní předpisy České republiky i tím, že u sebe přechovával psychotropní látky, což je třeba považovat za chování zvlášť ohrožující pro fungování společnosti. Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný v nyní projednávaném případě nepochybil, když namísto užití zvláštních opatření přistoupil k zajištění stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdil a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by mu nějaké náklady vznikly, proto mu právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

[29] Stěžovateli byl v řízení o žalobě usnesením krajského soudu ze dne 25. 8. 2017, č. j. 17 A 52/2017 – 13, ustanoven zástupce z řad advokátů Mgr. Ing. Jakub Backa. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V případě, kdy je zástupce z řad advokátů

ustanoven soudem, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby spočívající v sepisu kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za který mu náleží odměna ve výši 3100 Kč. Dále mu náleží paušální náhrada hotových výdajů související s uvedeným úkonem právní služby ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). S ohledem na skutečnost, že zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se dále jeho odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti o 21 % z 3400 Kč, tj. o částku 714 Kč. Za zastupování v řízení o kasační stížnosti ustanovenému advokátovi celkem náleží 4114 Kč, které mu budou vyplaceny z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu